

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.416/2025/7.
A felperes:	felperes neve (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Eszteri Zoltán Endre ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes neve (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Oravecz László kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	energia ügyben indított közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 106.K.700.326/2025/11. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 70.000 (hetvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes és a perben nem álló név1 (a továbbiakban: Elosztó) – a korabeli szerződéses iratanyag fellelhetetlensége okán pontosan meg nem határozható időponttól kezdődően – hálózathasználati szerződéses jogviszonyban állt a cím1, valamint a cím2 szám alatti felhasználási helyek vonatkozásában. Az ingatlanok tekintetében a felperes és a perben szintén nem álló név2 (a továbbiakban: Egyetemes szolgáltató) között 2009. július 9. napjától nem lakossági egyetemes szolgáltatói szerződéses jogviszony állt fenn. E szerződéses jogviszony keretében a cím2 fogyasztási helyre vonatkozóan az eredetileg megállapított 1x32 Amper teljesítményt a felek 2011. április 1. napjával 3x32 Amper csatlakozási teljesítményre bővítették, míg a cím1 telephely tekintetében az egyetemes közüzemi szerződés a kezdetektől fogva 3x32 Amper csatlakozási teljesítményt határozott meg.

[2] Az Egyetemes szolgáltató jogelődje a 2024. január 25. napján kelt, 1/00210068-00/2024/1 iktatószámú – az akkori, cím2 szám alatti székhelyére megküldött – levelében felhívta a felperest, hogy mindkét felhasználási helyre vonatkozóan igazolja az egyetemes szolgáltatásra való jogosultságát. A postai szolgáltató 2024. február 1. napján megkísérelte a küldemény kézbesítését, azonban az az átvétel hiányában „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza, így az Egyetemes szolgáltató Üzletszabályzatának XVI.3.5. pontja értelmében 2024. február 15. napján kézbesítettnek minősült. Tekintettel arra, hogy a felperes az egyetemes szolgáltatás igénybevételére való jogosultságát az előírt, 2024. március 1. napjában meghatározott határidőig nem igazolta, az egyetemes szolgáltatási szerződése 2024. április 30. napjával megszűnt, és az Egyetemes szolgáltató ezzel egyidejűleg kijelentette az érintett felhasználási helyeket az egyetemes mérlegkörből. Ennek következményeként az Egyetemes szolgáltató 2022. augusztus 1. napjáig visszamenőleges hatállyal, ellátási felár alkalmazásával módosította a korábban kiállított számlákat, utóbb azonban méltányosságból jóváírta a felperes részére a felárral növelt egységár és az egyetemes szolgáltatási árszabás szerinti egységár közötti különbözetet.

[3] A kereskedelmi jogviszony ilyen módon történt megszűnésére figyelemmel az Elosztó – a villamosenergia-vásárlási szerződés hiányából fakadóan – ugyancsak megállapította a hálózathasználati szerződéses jogviszony megszűnését, és ennek megfelelően 2024. május 1. napjától kezdődően, a szerződéses jogalap hiányában megvalósult energiafelhasználás okán, jogosulatlan (szerződés nélküli) villamosenergia-vételezés címén bocsátott ki számlát a felperes terhére.

[4] A felperes ezen előzményeket, továbbá az Egyetemes szolgáltató részére írt számlakifogás eredménytelenségét követően 2024. szeptember 10. napján panasszal élt az alperesnél, amelyben sérelmezte, hogy az Egyetemes szolgáltató a cím1 és a cím2 fogyasztási helyekre vonatkozó villamosenergia-számlákat 2024. június 14. napján visszamenőleges hatállyal sztorizta, és – a cím1 felhasználási hely tekintetében a 2023. március 8., a cím2 fogyasztási hely vonatkozásában a 2022. szeptember 30. napig terjedő időszakra – megemelt díjtételű, új számlákat állított ki. Beadványához bizonyítékként csatolta az Egyetemes szolgáltatónak azonos napon írt levelét, valamint a cím2 felhasználási helyre vonatkozó, 2009. július 9. napján kiállított egyetemes szolgáltatási ajánlatot, amely okiratokkal a csatlakozási teljesítmények fentebb már hivatkozott, a korábbi szerződéskötések és a hálózatbővítés során rögzített körülményeit kívánta alátámasztani. Hangsúlyozta, hogy a vitatott időszakban felhasznált villamosenergia-számláit minden esetben kiegyenlítette, ezáltal a szerződésekből rá eső kötelezettségeknek maradéktalanul eleget tett. Álláspontja szerint az Egyetemes szolgáltató részéről joghatályosan nem fogadható el a szerződések utólagos módosítása és egyoldalú felmondása olyan adatokra hivatkozva, amelyekkel a szolgáltató már a cím2 ajánlat megtételekor és a teljesítménybővítéskor is tisztában volt.

Ráadásul ezen eljárás a szolgáltató saját érvelésének is ellentmond, tekintettel arra, hogy logikailag legfeljebb az egyik közüzemi szerződés érvénytelensége képezhetne volna vita tárgyát. Mindezek alapján kérte, hogy az alperes állapítsa meg az Egyetemes szolgáltató eljárásának jogszerűtlenségét, egyúttal kötelezze a szolgáltatót az utólagosan kiállított számlák sztorozására. Indítványozta továbbá, hogy az alperes kötelezze az Elosztót is a jogosulatlan (szerződés nélküli) vételezés időszakára kiállított, emelt díjas számlák érvénytelenítésére, valamint a fogyasztásnak az egyetemes szolgáltatási árszabás alapulvételével történő ismételt kiszámlázására.

[5] Az alperes a fogyasztóvédelmi hatáskörében hozott H 14454/2024. számú határozatában elutasította a felperes panaszát az egyetemes szolgáltatási szerződés megszüntetése és a szerződés nélküli vételezés jogkövetkezményeinek alkalmazása tekintetében, míg az egyetemes szolgáltatási szerződés újrakötése és az ellátási felár alkalmazása vonatkozásában a közigazgatási hatósági eljárást megszüntette.

[6] Kifejtette, hogy a veszélyhelyzet ideje alatt az egyetemes szolgáltatásra jogosultak körének meghatározásáról szóló 217/2022. (VI. 17.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 2. § (1), (3)-(4) és (7) bekezdései, 10/A. § (1)-(9) bekezdései, valamint a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: VET) egyes rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló 273/2007. (X. 19.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 2. számú mellékletének 18.1-18.8. pontjai alapján az Egyetemes szolgáltató bármikor jogosult ellenőrizni az egyetemes szolgáltatásra vonatkozó jogosultságot, és bekérheti a felhasználótól az ezt alátámasztó iratokat. Amennyiben a szolgáltató megállapítja a jogosultság hiányát, vagy a felhasználó elmulasztja a nyilatkozattételt, a szolgáltató a jogviszony alatt jogosulatlanul igénybe vett villamos energia díját az egyetemes szolgáltatási ártól eltérően, az adott hónapra vonatkozó, a magyar szervezett villamosenergia-piacon (HUPX) irányadó másnapi órás piaci ár alapján számolja el. A hivatkozott jogszabályok értelmében a jogosultságát igazolni nem tudó felhasználó egyetemes szolgáltatási szerződése a jogszabály erejénél fogva megszűnik, az újrakötést pedig az Egyetemes szolgáltató a jogosultság igazolásáig jogszerűen megtagadja. Mivel a felperes egyetemes szolgáltatási szerződése a nyilatkozat hiányában 2024. április 30. napjával megszűnt, az Elosztó jogosulttá vált a szerződés nélküli vételezés időszakára eső energiafogyasztás kiszámlázására. Mindezek alapján nem állapított meg jogsértést az engedélyesek részéről sem a jogosultság ellenőrzése, sem a szerződés megszüntetése, sem pedig a szerződés nélküli vételezés időszakában kibocsátott számlák tekintetében. A részleges eljárás megszüntetést – hivatkozva az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény 47. § (1) bekezdés c) pontjára – azzal indokolta, hogy az Egyetemes szolgáltató 2024. októberétől újra megkötötte a felperessel az egyetemes szolgáltatási szerződést, egyúttal kötelezettséget vállalt az ellátási felárral kiállított számlák különbözetének méltányossági alapon történő jóváírására, ezáltal a szolgáltató ezen panaszrészeket saját hatáskörben orvosolta.

A kereset és a védirat

[7] A felperes a keresetében elsődlegesen a határozat megsemmisítését, másodlagosan a megváltoztatását és a közigazgatási tevékenységgel előidézett jogsértések

tényének megállapítását, valamint az Egyetemes szolgáltató kötelezését kérte a 2024. április 30-tól 2022. szeptember 1-ig visszamenőleg készített számlái sztornózására, illetve 2024. április 30-tól 2024. szeptember 17-ig az emelt díjas villamosenergia-számlák sztornózására és a számlák egyetemes díjszabás szerinti kiállítására, továbbá az Elosztó kötelezését a villamosenergia-számlák sztornózására.

[8] Érvelésében mindenekelőtt arra hivatkozott, hogy az alperes a határozat meghozatala során figyelmen kívül hagyta az Egyetemes szolgáltató jogszerűtlen magatartását, amelynek keretében 2011. április 1. napjától kezdődően a VET 50. § (1) bekezdésébe ütköző módon értékesített villamos energiát az arra nem jogosult felhasználó részére. Előadása szerint mindvégig jóhiszeműen járt el, amikor a meglévő, cím1 3x32 Amper csatlakozási teljesítményű felhasználási helye mellé a cím2 ingatlanra vonatkozóan is azonos mértékű hálózati teljesítményigényt terjesztett elő, jöllehet ezen újabb igénylés eredményeként az összesített csatlakozási teljesítménye átlépte az egyetemes szolgáltatásra jogosító jogszabályi korlátot, és elérte a 192 Amper értéket. Álláspontja szerint a szolgáltató elmulasztotta a jogosultság saját nyilvántartása alapján történő ellenőrzését és a szerződéskötés megtagadását, illetőleg a 189 Amperes törvényi teljesítménykorlát betartását célzó módosítási javaslat megtételét, amellyel megsértette a szerződéskötés idején hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 205. § (3) bekezdésében rögzített együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét. Jogi érvelése körében hangsúlyozta továbbá, hogy a régi Ptk. 200. § (2) bekezdése értelmében a cím2 fogyasztási helyre megkötött egyetemes szolgáltatási szerződés jogszabályba ütközés okán semmis, amelyből következően érvényes teljesítésre kötelezés nem származtatható; ugyanakkor a semmisség folytán a cím1 felhasználási helyre vonatkozó szerződés mindvégig érvényes maradt. Kiemelte, hogy a villamosenergia-vásárlási szerződés hiányában szolgáltatott energiát a szolgáltató rendszeresen kiszámlázta, amely díjat maradéktalanul megfizette, ezzel pedig a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:3. § a) pontja alapján a kötelelem a szolgáltatás teljesítésével megszűnt. Mindezek alapján jogellenes az Egyetemes szolgáltató azon eljárása, amellyel a Korm. rendeletre hivatkozva a szerződéseket egyoldalúan megszüntette, és a korábban lezárt időszakokra vonatkozóan visszamenőleges hatállyal emelt díjas elszámolást alkalmazott.

[9] Az alperes a védiratában fenntartotta a határozatában foglalt ténybeli és jogi álláspontját, és a kereset elutasítását kérte. Érdemi védekezésében hangsúlyozta, hogy az egyetemes szolgáltatás igénybevételi feltételeinek való megfelelés nem szubjektív jóhiszeműségi, hanem objektív kategória, amelynek igazolása a VET 50. § (1) bekezdése alapján a felhasználó kötelezettsége. Mivel a felperes az erre irányuló kifejezett, jogszerű szolgáltatói felhívás ellenére e kötelezettségét elmulasztotta – és jogosultságát az eljárás során sem bizonyította – szerződése a jogszabály erejénél fogva, az érdekkörében felmerült okból szűnt meg. Kifejtette továbbá, hogy a felperes által hivatkozott régi Ptk. szabályai még háttérjogként sem alkalmazhatóak a szerződés semmisségének megállapítására, az ágazati jogszabályok ugyanis a jogosulatlan igénybevételhez nem a polgári jogi érvénytelenséget, hanem a szerződés megszűnését és a határozatban rögzített elszámolási kötelezettséget fűzik jogkövetkezményként.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[10] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét – a VET 50. § (1) bekezdésére, a Korm. rendelet 2. § (1) bekezdés a)-b) pontjaira, 10/A. § (1) bekezdés a)-b) pontjaira, (3) és (5) bekezdéseire hivatkozva – elutasította.

[11] A jogvita kereteit meghatározva rögzítette, hogy az alperesnek a megelőző közigazgatási eljárás során – a felperes panasza alapján – nem a korábbi szerződéskötés körülményeit, hanem kizárólag az egyetemes szolgáltatási jogviszony megszüntetésének, és az arra tekintettel elvégzett számlakorrekcióknak a jogszerűségét kellett vizsgálnia.

[12] Megállapította, hogy az Egyetemes szolgáltató a Korm. rendelet 10/A. § (3) bekezdésének megfelelően szabályszerűen hívta fel a felperest az együttesen 3x32 Ampert meg nem haladó csatlakozási teljesítményre vonatkozó jogosultságának igazolására, azonban a felhívás – a korábban már rögzített kézbesítési vélelem és határidő-mulasztás folytán – eredménytelen maradt, így a szerződés a Korm. rendelet 10/A. § (5) bekezdése értelmében a jogszabály erejénél fogva megszűnt; az Egyetemes szolgáltató jogszerűen alkalmazta a Korm. rendelet 10/A. § (1) bekezdése szerinti jogkövetkezményt.

[13] Rámutatott arra is, hogy hatáskör hiányában nem volt lehetősége a felperes által felhívott régi és új Ptk. szabályainak, így különösen a szerződés polgári jogi semmisségének, vagy a tájékoztatási kötelezettség esetleges megsértésének érdemi felülvizsgálatára, tekintettel arra, hogy ezen kérdések elbírálása kizárólagosan a polgári bíróságok hatáskörébe tartozik.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[14] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének helyt adó döntés hozatalát, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[15] Eljárási jogszabálysértésként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 58. § (2) bekezdésének megsértésére hivatkozott, sérelmezve, hogy az elsőfokú bíróság túllépte az első tárgyalás megtartására előírt hatvannapos törvényi határidőt, mivel a 2024. december 19-én kelt keresetlevél ellenére a tárgyalást 2025. április 3. napján 2025. október 1. napjára tűzte ki.

[16] További eljárási szabálysértésként a Kp. 73. § (1) és (2) bekezdéseinek, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében deklarált tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét állította azon az alapon, hogy az elsőfokú bíróság a 2025. október 1. napjára kitűzött tárgyalást nem halasztotta el, jóllehet a jogi képviselő a távolmaradását – egy másik, azonos időpontra kitűzött tárgyaláson való részvételi kötelezettségére hivatkozással – előzetesen igazolta. Érvelése szerint az elsőfokú bíróságnak a halasztás iránti kérelemnek helyt kellett volna adnia, figyelemmel arra is, hogy a beadványban kifejezetten utalt a felperesi társaság törvényes képviselője, név3 személyes részvételét gátló körülményekre is, akinek személyes meghallgatása a jogvita érdemi eldöntéséhez – álláspontja szerint – elengedhetetlen lett volna.

[17] Az ügy érdemét érintően előadta, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásának [28] bekezdésében tévesen és jogszabálysértő módon állapította meg hatáskörének hiányát az alperesi határozat polgári jogi normák – így az egyetemes szolgáltatási szerződés semmissége, a szolgáltatói együttműködési és tájékoztatási kötelezettség elmulasztása, valamint a kötelelem új Ptk. szerinti megszűnése – alapján történő érdemi felülvizsgálata tekintetében. Ennek keretében hangsúlyozta, hogy jóhiszemű felhasználóként eljárva az

Egyetemes szolgáltató megtevesztette, amikor a bátaszéki felhasználási hely tekintetében 2011. április 1. napján olyan ajánlatot tett, amelynek elfogadásával az összesített csatlakozási teljesítménye túllépte a törvényi korlátot, majd az így előidézett jogsértő állapot orvoslása, a felek álláspontjának érdemi egyeztetése, valamint egy jogszerű szerződéses jogviszony kialakítása érdekében semmilyen intézkedést nem tett.

[18] Kifogásolta továbbá, hogy az alperes e körben a tényállás tisztázási kötelezettségét megsértve nem tárta fel és nem állapította meg az Egyetemes szolgáltató jogszabályba ütköző eljárását, valamint jogellenesen mellőzte a szolgáltató ezen jogsértő magatartásának megszüntetésére kötelezését. Sérelmezte azt is, hogy mind az alperes, mind pedig az elsőfokú bíróság kizárólag a Korm. rendelet rendelkezéseire alapította döntését, figyelmen kívül hagyva azt az tényt, hogy ezen rendeleti szintű szabályozás kollízióban áll a jogforrási hierarchiában felette elhelyezkedő törvényi normákkal, így a VET és a Ptk. vonatkozó előírásaival.

[19] Végezetül arra is kitért, hogy az Egyetemes szolgáltató az eljárásával a „Számviteli törvény” rendelkezéseit is megsértette, amikor utólagosan, több évre visszamenőleges hatállyal érvénytelenített olyan áfatartalmú, általa már befogadott, lekönyvelt és maradéktalanul megfizetett számlákat, amelyeknek az ilyen formában történő sztorizása jogilag és a gyakorlatban egyaránt megvalósíthatatlan.

[20] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[21] A tárgyalás elhalasztásának mellőzésével összefüggésben – a Kp. 71. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 229. § (1a) bekezdésére, valamint a Kp. 71. §-ához fűzött kommentárban kifejtett jogirodalmi álláspontra hivatkozással – hangsúlyozta, hogy a perbeli esetben a halasztás törvényi feltételei nem teljesültek.

[22] Hivatkozott továbbá arra is, hogy a felperes az ügy érdemét érintő kifogásai körében – ideértve a számviteli szabályok állított sérelmét is – elmulasztotta a megsértett jogszabályi rendelkezések konkrét megjelölését, a jogorvoslati beadvány így nem felel meg a fellebbezés tartalmára vonatkozó, a Kp. 99. § (1) bekezdésében és 100. § (2) bekezdés b) pontjában rögzített törvényi követelményeknek.

[23] A jogszabályi hierarchia felperes által állított megsértésével kapcsolatban rámutatott arra, hogy a hivatkozott Korm. rendelet a különleges jogrend keretében megalkotott veszélyhelyzeti normaként az Alaptörvény felhatalmazása alapján jogszerűen tér el a törvényi rendelkezésektől, amiből következően a jogforrási hierarchia sérelme e körben fogalmilag kizárt.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[24] A felperes fellebbezése alaptalan.

[25] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntését a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül.

[26] A fellebbezés érdemi elbírálhatóságának elengedhetetlen eljárásjogi előfeltétele, hogy a jogorvoslati beadvány maradéktalanul tartalmazza a Kp. 100. § (2) bekezdésében meghatározott kötelező tartalmi elemeket. Ennek keretében a fellebbezőnek pontosan meg kell jelölnie a támadott ítéletet, a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést – a megsértett jogszabályhely konkrét megadásával –, továbbá a másodfokú bíróság döntésére irányuló határozott kérelmet. E kógens tartalmi követelményrendszerhez szervesen kapcsolódnak a Kp. 104. § (1)-(2) bekezdésének rendelkezései, amelyek a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölésének [Kp. 100. § (2) bekezdés b) pont] hiánya esetén a hiánypótlás lehetőségét főszabályként kizárják. E szigorú perrendi tilalom alól a törvény kizárólag abban a szűken értelmezendő, kivételes esetben enged eltérést, ha a fél a jogszabálysértés tényét tartalmilag ugyan helytállóan adja elő, azonban a megsértett jogszabályhely megjelölése téves. E normatív szerkezetből okszerűen következik, hogy a törvény a másodfokú bíróság számára nem általános értelmező-kiegészítő szerepet, hanem a fél által szabályszerűen kijelölt jogorvoslati keretek között maradó felülbírálati hatáskört telepít. Ezzel áll összhangban a Kúria következetes ítélezési gyakorlata is (Kfv.VII.37.422/2020/8., Kfv.VII.37.651/2020/6., Kpkf.VII.45.168/2021/2.), amely szerint a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában írt törvényi követelményeknek a fél csak akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis a jogszabálysértésre történő hivatkozása indokait is ismerteti. A Kúria azt is kifejezetten rögzítette, hogy e tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén a felülbíró bíróság nincs abban a helyzetben, hogy egzakt módon azonosítsa azokat az okokat, amelyek miatt a fél az elsőfokú döntést jogszabálysértőnek tartja, mivel éppen ezek az elemek jelölik ki a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit.

[27] Ebből a kötött felülbírálati szerkezetből következően, ha a fellebbező fél leíró jelleggel, tartalmilag előadja ugyan a vélt ténybeli vagy jogi sérelmét, de ahhoz nem rendel hozzá konkrét, az állított jogsértéssel adekvát normatív alapot (jogszabályhelyet), amelyből az elsőfokú jogalkalmazási hiba rekonstruálható lenne, a másodfokú bíróság nem köteles – sőt, a Kp. 108. § (1) bekezdésére figyelemmel nem is jogosult – arra, hogy a hiányzó jogi érvelést a fél helyett megalkossa, s ezáltal a jogorvoslati beadvány tartalmi hiányosságait hivatalból pótolja. Ezen eljárásjogi következményekkel esik egy tekintet alá az az eset is, amikor a fellebbező valamely jogterületet vagy magát az adott ügyben irányadó ágazati kódexet általánosságban ugyan megjelöli, de annak konkrét, az állított jogsérelemmel összefüggésbe hozható rendelkezését nem azonosítja. A jogszabály egészére vagy címére történő absztrakt hivatkozás ugyanis nem jelöli ki a megsértett konkrét normatív parancsot, és ezáltal nem teszi normatív szempontból azonosíthatóvá az elsőfokú ítéletnek tulajdonított jogalkalmazási hibát. Ezen perrendi mulasztás jogkövetkezménye ugyanakkor – amennyiben a jogorvoslati beadvány rendelkezik szabályszerűen előterjesztett, érdemi vizsgálatra alkalmas fellebbezési kérelemmel is – nem szükségképpen a fellebbezés egészének visszautasítása, hanem az, hogy a felülbíró bíróság az adott, anyagi vagy eljárásjogi normával kellően alá nem támasztott fellebbezési hivatkozás tekintetében érdemi felülvizsgálatot fogalmilag nem végezhet.

[28] A Kp. 2. § (2) bekezdésében rögzített tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelménye, továbbá a 2. § (4) bekezdésében foglalt, a felek kérelmeihez és nyilatkozataihoz kötöttség elve alapján sem terheli a bíróságot olyan eljárásjogi kötelezettség,

hogy a fél perrendi mulasztását pótolva, mintegy hivatalból maga azonosítsa a megsértett normát, illetőleg utólagos saját jogalkalmazói levezetéssel pótolja a jogorvoslati kérelem indokolási hiányosságait. Ellenkezőleg: e rendelkezések éppen azt a kiszámítható és formához kötött perrendet szolgálják, amelyben a jogvita kereteit a félnek kell világosan kijelölnie, a bíróság pedig kizárólag ezen kijelölt keretek között gyakorolja felülbírálati hatáskörét. Ha az eljáró másodfokú bíróság a konkrét jogsértés és a megsértett jogszabályhely szabályszerű megjelölését nélkülöző, pusztán általános sérelmi állításokból mintegy hivatalból konstruálná meg a felülvizsgálat jogi alapját, úgy ezen eljárásával a rendelkezési elv kiüresítésén túl az ellenérdekű fél érdemi védekezéshez való jogát is súlyosan csorbítaná, mindez pedig végső soron a másodfokú felülbírálat kógens törvényi korlátainak megengedhetetlen áttörését eredményezné. E jogértelmezést alkotmányjogi szempontból is alátámasztja az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata, amely szerint a jogorvoslathoz való jog lényegi tartalma az érdemi döntés magasabb fórum előtti megtámadhatósága, ugyanakkor a jogorvoslati formák, fórumok és feltételek meghatározása a törvényhozó szabályozási autonómiájába tartozik [3111/2021. (IV. 14.) AB határozat, 18/2020. (VII. 21.) AB határozat, 5/1992. (I. 30.) AB határozat]. Ebből következően az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséből nem vezethető le olyan bírói kötelezettség, hogy a bíróság a jogorvoslati beadvány kötelező tartalmi elemeinek hiányát a fél helyett pótolja.

[29] E perrendi követelményekből az is következik, hogy a fellebbezés tartalmi hiányosságát nem pótolhatja a fél azon általános fellebbezési hivatkozása sem, hogy a keresetlevelében, illetve az elsőfokú eljárásban előadottakat változatlanul fenntartja. A Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja ugyanis nem a korábbi perbeli álláspontok formális megismétlését, hanem annak konkrét megjelölését kívánja meg, hogy a fellebbező fél az elsőfokú ítéletet mely jogszabálysértés miatt, mely jogszabályhely sérelmére hivatkozással támadja. Ezen eljárásjogi követelmény okszerűen következik közigazgatási per kétfokú rendszerének alapvető szerkezeti sajátosságából: nevezetesen abból, hogy amíg az elsőfokú eljárás közvetlen tárgya a közigazgatási cselekmény jogszerűségének vizsgálata, addig a másodfokú eljárás már kifejezetten az elsőfokú bíróság ítéletének a Kp. 108. § (1) bekezdése szerinti, a fellebbezési kérelem és ellenkérelem által kijelölt keretek közötti felülbírálata. Következésképpen a közigazgatási határozattal szemben előadott kereseti érvelés nem azonosítható automatikusan az ítélettel szembeni jogorvoslati érveléssel, mert a másodfokú bíróságnak már azt kell vizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kifogásokat, a bizonyítékokat és az alkalmazandó jogszabályokat jogszerűen értékelte-e. A korábbi nyilatkozatok általános fenntartása ezért legfeljebb az elsőfokú eljárásban elfoglalt anyagi jogi álláspont változatlanságát fejezi ki, de nem jelöli ki a másodfokú felülbírálat konkrét irányát, nem azonosítja a támadott ítéleti megállapítást, és nem kapcsolja össze az állított jogsérelmet az elsőfokú bíróság meghatározott jogalkalmazási hibájával. Ezen garanciális eljárásjogi funkciók figyelmen kívül hagyása és a törvényi feltételrendszer ettől eltérő, megengedő értelmezése egyfelől kiüresítené a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában és 104. § (1)-(2) bekezdéseiben rögzített tartalmi követelményeket, másfelől súlyosan sértené az ellenérdekű fél védekezési jogát is, mert nem volna egyértelmű, hogy a fellebbezési eljárásban pontosan mely ítéleti következtetéssel, milyen jogszabályhely sérelme alapján és milyen jogi okfejtéssel szemben kell érdemi ellenkérelmet előterjesztenie.

[30] Mindezeket az eljárásjogi alapvetéseket a perbeli ügyre vetítve az ítéltábla megállapította, hogy a felperes a fellebbezése 3. oldalán előadott anyagi jogi kifogásai

körében – így az egyetemes szolgáltatási szerződés vélt semmisségére, a szolgáltatói együttműködési és tájékoztatási kötelezettség elmulasztására, a kötelelem új Ptk. szerinti megszűnésére, a Korm. rendeletnek a VET és a Ptk. normáival állított kollíziójára, valamint a számlák visszamenőleges sztornózásával összefüggésben a számviteli szabályok megsértésére hivatkozva – egyáltalán nem jelölt meg az állított jogsérelemmel adekvát módon összefüggésbe hozható, konkrét jogszabályhelyet. Ehelyett a jogorvoslati kérelmében csupán absztrakt módon, a Korm. rendelet, a VET, a Ptk., illetve a „Számviteli törvény” általános megsértésére utalt, adós maradt azonban annak perrendszerű és tételes levezetésével, hogy az elsőfokú bíróság ítélete pontosan mely jogszabályi rendelkezést, milyen téves bírói jogértelmezés folytán és dogmatikailag miként sértette meg. Ezt a perrendi hiányosságot – amint arra az ítéltábla a fentiekben már rámutatott – nem orvosolhatta a felperes azon fellebbezési nyilatkozata sem, amellyel a keresetében foglaltak fenntartására hivatkozott. Mivel tehát a fellebbezés e része nem tartalmaz az állított jogsértéssel adekvát normatív alapot, az ítéltábla – a Kp. 108. § (1) bekezdésében rögzített kötöttsége folytán – nem jogosult arra, hogy a hiányzó jogi minősítést a fél helyett elvégezze, és a jogszabályok pusztán címéből dedukció útján kísérelje meg kitalálni a felperes tényleges jogi álláspontját. Ezen anyagi jogi hivatkozások tekintetében tehát az ítéltábla az érdemi felülbírálatot nem végezhetette el, ami azonban – a korábban kifejtetteknek megfelelően – nem vonta maga után a fellebbezés egészének visszautasítását, mivel a beadvány egyéb részei (az eljárásjogi kifogások) megfeleltek a törvényi követelményeknek.

[31] Ezen kifogások érdemi vizsgálata körében az ítéltábla megállapította, hogy a felperes a Kp. 73. § (1) és (2) bekezdéseinek, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében deklarált tisztességes bírósági eljáráshoz való jognak a sérelmét állította a 2025. október 1. napjára kitűzött tárgyalás elhalasztásának mellőzése miatt. Érvelése szerint az elsőfokú bíróságnak helyt kellett volna adnia a halasztás iránti kérelmének, mivel a jogi képviselő a párhuzamos tárgyalási kötelezettségét igazolta, a társaság törvényes képviselője pedig a személyes részvételét gátló akadályt előzetesen bejelentette, márpedig utóbbi személyes meghallgatása a felperesi álláspont szerint nélkülözhetetlen lett volna a jogvita érdemi eldöntéséhez. Az ítéltábla e körben megállapította, hogy a jogi képviselő tárgyalásütközésre alapított halasztás iránti kérelme elkésett, mivel azt – a bírósági elektronikus érkeztető rendszer (BIIR) adatai szerint igazolt módon – csak a tárgyalás kitűzött határnapját megelőző napon terjesztette elő, amivel megsértette a Kp. 71. § (3) bekezdése folytán mögöttesen alkalmazandó Pp. 229. § (1a) bekezdésében rögzített nyolcnapos bejelentési határidőt, ezáltal kizárva a tárgyalás elhalasztására vonatkozó kötelező eset fennállását. A felperesi ügyvezető személyes meghallgatására irányuló hivatkozás pedig azért is alaptalannak bizonyult, mert a felperes korábban ilyen bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, a halasztási kérelemben nem jelölt meg a meghallgatást indokoló releváns körülményt, továbbá a per adatai alapján sem volt azonosítható olyan ténybeli szempont, amely a Kp. 73. § (2) bekezdése értelmében a per érdemi eldöntésének „lényeges előfeltételeként” tette volna szükségessé az ügyvezető személyes meghallgatását. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a perkoncentráció elvével összhangban járt el, amikor a fél önhibájára visszavezethető, elkésett és érdemben megalapozatlan kérelmének elutasítása mellett döntött a jogvita érdemi lezárásáról; így az eljárása sem a Kp. 73. § (1)-(2) bekezdéseinek rendelkezéseit, sem pedig az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében deklarált tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot nem sértette.

[32] Végül a felperes azon eljárás kifogását illetően, amely szerint az elsőfokú bíróság a Kp. 58. § (2) bekezdésében az első tárgyalás megtartására meghatározott hatvannapos törvényi határidőt túllépte, az ítéltábla rámutatott arra, hogy e határidő esetleges be nem tartása önmagában nem eredményezi az ítélet hatályon kívül helyezését, mert e perjogi mulasztás másodfokú eljárásbeli relevanciája nem pusztán annak formális beálltától, hanem – a Kp.

110. § (2) bekezdésében rögzített felülbírálati mérce folytán – mindenekelőtt attól függ, hogy a szabályszegés az ügy érdemi eldöntésére, illetve a felek eljárási jogainak gyakorlására ténylegesen kihatott-e. A felperes ilyen érdemi kihatást nem igazolt, és az ügy adatai alapján sem volt megállapítható, hogy az első tárgyalás kitűzésének – az elsőfokú bíróság leterheltsége által is meghatározott – időpontja a bizonyítási lehetőségeit, nyilatkozattételi jogát vagy a jogvita érdemi elbírálását ténylegesen korlátozta volna, különös tekintettel arra, hogy a perben irányadó tény- és jogkérdések a rendelkezésre álló peradatok alapján elbírálhatók voltak. Következésképpen a Kp. 58. § (2) bekezdésének sérelmére alapított fellebbezési kifogás – még a határidő-túllépés feltételezett fennállása esetén is – legfeljebb az eljárás időszerűségéhez kapcsolódó pervezetési szabály megsértését vethetné fel, azonban a Kp. 110. § (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezési okot nem alapoza meg, mivel az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak az ügy érdemi eldöntésére kiható megsértése nem volt megállapítható.

[33] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[34] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 81. § (1)-(2) és (5) bekezdéseire, valamint 82. § (3) bekezdésére figyelemmel kötelezte a felperest a másodfokú eljárásban felmerült alperesi perköltség megfizetésére, amelynek összegét az alperes által felszámítottak szerint, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerinti óradíj, valamint a tárgyaláson megjelölt 5 óra munkaidő-ráfordítás (beadványszerkesztés, tárgyalási jelenlét) alapulvételével határozta meg.

[35] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése által meghatározott mértékű fellebbezési illeték viselésére a másodfokú bíróság a felperest a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben a felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[36] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 107. § (1) bekezdése alapján – az alperes erre irányuló kérelmére – tárgyaláson bírálta el.

[37] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 5.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Oláh Zsolt s. k.	dr. Józsa Ágnes s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró